

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
YVESE BOTA
přednesené dne 5. července 2012¹

Věc C-402/11 P

**Jager & Polacek GmbH
proti**

Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM)

„Kasační opravný prostředek — Ochranná známka Společenství — Nařízení (ES) č. 40/94 — Nařízení (ES) č. 2868/95 — Námitkové řízení proti zápisu ochranné známky Společenství — Právní povaha aktu přijatého na konci fáze přezkoumání přípustnosti námitek — Postup zrušení — Zásada účinné soudní ochrany — Zásada právní jistoty“

1. Představuje akt, na základě něhož Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) rozhodne, že námitky proti zápisu ochranné známky Společenství jsou přípustné, pouze „organizační procesní opatření“ v rámci námitkového řízení, anebo „rozhodnutí“ ve smyslu unijního práva?
2. Taková je v podstatě otázka, která je vznesena v rámci projednávaného kasačního opravného prostředku podaného společností Jager & Polacek GmbH proti rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 12. května 2011, Jager & Polacek v. OHIM². Odpověď na tuto otázku určuje jednak opravné prostředky, které má dotčená osoba proti dotčenému aktu, a jednak podmínky, za nichž může OHIM tento akt zrušit.

I – Právní rámec

A – Procesní zacházení s námitkami proti zápisu ochranné známky Společenství

3. Podle čl. 8 odst. 4 nařízení (ES) č. 40/94 o ochranné známce Společenství³ může OHIM na základě námitek majitele starší nezapsané známky odmítnout zápis ochranné známky Společenství. Tyto námitky musejí být podány v souladu s článkem 42 tohoto nařízení. Námitky musejí být podány písemně ve lhůtě tří měsíců od zveřejnění přihlášky ochranné známky Společenství, musejí být odůvodněny a za řádně podané se považují až po zaplacení poplatku za podání námitek.

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — T-488/09, dále jen „napadený rozsudek“.

3 — Nařízení Rady ze dne 20. prosince 1993 (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146), ve znění nařízení Rady (ES) č. 1891/2006 ze dne 18. prosince 2006 (Úř. věst. L 386, s. 14, dále jen „nařízení č. 40/94“). Nařízení č. 40/94 bylo zrušeno a nahrazeno nařízením Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. L 78, s. 1), které vstoupilo v platnost dnem 13. dubna 2009. S ohledem na dobu rozhodnou z hlediska skutkového stavu se však tento spor řídí i nadále nařízením č. 40/94.

4. Unijní zákonodárce stanovil podmínky námitkového řízení v rámci pravidel 15 až 22 nařízení (ES) č. 2868/95⁴. Pravidla týkající se posouzení přípustnosti námitek konkrétně upřesnil v pravidle 17 prováděcího nařízení, jehož znění je následující:

- „1. Nebyl-li ve lhůtě k podání námitek zaplacen poplatek za podání námitek, má se za to, že námitky nebyly podány. [...]
2. Nebylo-li sdělení o námitce podáno ve lhůtě k podání námitek nebo neurčuje-li sdělení o námitce jasně přihlášku, proti které se námitky podávají, nebo starší známku [...], na [níž] jsou námitky založeny v souladu s pravidlem 15 odst. 2 písm. a) a b), nebo neobsahují-li důvody námitek v souladu s pravidlem 15 odst. 2 písm. c) a nebyly-li tyto nedostatky odstraněny před uplynutím lhůty k podání námitek, [od]mítne [OHIM] námitky jako nepřipustné.
3. Nepředloží-li osoba, která podává námitky, překlad podle pravidla 16 odst. 1, budou námitky [od]mítnuty jako nepřipustné. [...]
4. Není-li sdělení o námitce v souladu s jinými ustanoveními pravidla 15, informuje o tom [OHIM] osobu, která námitky podala, a vyzve ji k odstranění uvedených nedostatků do dvou měsíců. Nejsou-li nedostatky před uplynutím stanovené lhůty odstraněny, [od]mítne [OHIM] námitky jako nepřipustné.
5. Jakékoliv zjištění podle odstavce 1, že sdělení o námitce je považováno za nepodané, nebo jakékoliv rozhodnutí o [od]mítnutí námitek jako nepřipustných podle odstavců 2, 3 a 4 je sděleno přihlašovatelům.“

5. Na základě pravidla 17 prováděcího nařízení musejí tedy námitky splňovat absolutní kritéria pro přípustnost uvedená v pravidle 15 odst. 2 písm. a) až c) prováděcího nařízení⁵. Sdělení o námitce tak musí obsahovat číslo spisu přidělené přihlášce, proti níž byly námitky podány, a název přihlašovatele ochranné známky Společenství, jasnou identifikaci starší ochranné známky, na níž jsou námitky založeny, jakož i prohlášení, podle něhož jsou splněny podmínky stanovené v čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94.

6. Námitky musejí splňovat rovněž relativní kritéria pro přípustnost uvedená v pravidle 15 odst. 2 písm. d) až h) prováděcího nařízení. Sdělení o námitce musí obsahovat zejména den podání, a případně i den zápisu a den vzniku práva přednosti starší ochranné známky, její vyobrazení, výrobky a služby, na nichž jsou námitky založeny a jméno a adresu osoby, která podala námitky, anebo případně jejího zástupce.

7. Pravidlo 18 odst. 1 prováděcího nařízení stanoví následující:

„Jsou-li námitky shledány přípustnými podle pravidla 17, zašle [OHIM] účastníkům sdělení, ve kterém je informuje, že námitkové řízení bude považováno za zahájené dva měsíce po doručení sdělení. [...]“

8. Pravidlo 19 tohoto nařízení dále uvádí povahu skutečností a důkazů, které má osoba, která podala námitky, předložit nebo doplnit na podporu svých námitek. Konkrétně v souladu s odstavcem 2 tohoto pravidla musí osoba, která podala námitky, předložit důkaz o existenci, platnosti a rozsahu ochrany své starší ochranné známky.

9. Konečně unijní zákonodárce v rámci pravidla 20 prováděcího nařízení upřesnil procesní pravidla týkající se meritorního přezkoumání námitek.

4 — Nařízení Komise ze dne 13. prosince 1995, kterým se provádí nařízení č. 40/94 (Úř. věst. L 303, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 189), ve znění nařízení Komise (ES) č. 1041/2005 ze dne 29. června 2005 (Úř. věst. L 172, s. 4, dále jen „prováděcí nařízení“).

5 — Viz metodické pokyny týkající se námitkového řízení, část 1: procesní otázky, dostupné na internetové stránce OHIM, zvláště A.V, body 1 a 2.

B – Pravidla týkající se zrušení rozhodnutí přijatého OHIM

10. Článek 77a nařízení č. 40/94 stanoví podmínky týkající se zrušení rozhodnutí přijatého OHIM. Toto ustanovení uvádí následující:

„1. V případě, že [OHIM] [...] vydal rozhodnutí obsahující zjevnou procesní chybu jím zaviněnou, zajistí, aby byl[o] [...] rozhodnutí zrušeno. [...]

2. [...] odvolání [zrušení] [...] provede z moci úřední nebo na žádost některého z účastníků řízení oddělení, které [...] vydalo dané rozhodnutí. [...] zrušení se provede ve lhůtě šesti měsíců ode dne [...] vydání rozhodnutí po konzultaci s účastníky řízení [...]

[...]“

11. Postup týkající se zrušení takového rozhodnutí je upraven v pravidle 53a prováděcího nařízení. V souladu s tímto pravidlem musí OHIM o zamýšleném zrušení informovat dotčeného účastníka, který může předložit vyjádření.

II – Průběh věci

12. Skutečnosti předcházející sporu, řízení před Tribunálem a napadený rozsudek lze shrnout následovně⁶.

13. Dne 25. března 2008 účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka) podala na základě článku 42 nařízení č. 40/94 námítky proti zápisu slovního označení „REDTUBE“ přihlášeného společností RT Mediasolutions s. r. o.⁷

14. Dopisy ze dne 20. května 2008 zaslal odbor ochranných známek OHIM každé z obou účastnic řízení sdělení. V těchto dopisech OHIM uvedl, že bylo rozhodnuto, že námítky jsou přípustné v rozsahu, v němž jsou založeny na starší nezapsané známce Redtube. Obě účastnice řízení informoval o tom, že období pro uzavření dohody uplyne dne 21. července 2008 a že sporná fáze námitkového řízení začne dne 22. července 2008. Dále stanovil lhůty k tomu, aby navrhovatelka podložila svůj návrh; společnost RT Mediasolutions na to odpověděla.

15. Dne 10. září 2008 uvedla společnost RT Mediasolutions, že navrhovatelka ve lhůtě nezaplatila poplatek za podání námitek, a v důsledku toho OHIM požádala, aby sdělení ze dne 20. května 2008 zrušil a konstatoval, že se má za to, že námítky nebyly podány.

16. Dne 2. října 2008 odbor ochranných známek OHIM zaslal navrhovatelce dopis nadepsaný „Oprava“, ve kterém ji informoval o tom, že sdělení ze dne 20. května 2008 bylo zasláno omylem a že má být považováno za bezpředmětné. V návaznosti na žádost podanou v tomto smyslu společností RT Mediasolutions námitkové oddělení OHIM dne 22. ledna 2009 přijalo rozhodnutí, podle něhož se má za to, že námítky nebyly podány, jelikož poplatek za podání námitek nebyl zaplacen v požadované lhůtě.

6 — Pokud je o úplný přehled skutečností předcházejících sporu, odkazují na body 1 až 20 napadeného rozsudku.

7 — Dále jen „společnost RT Mediasolutions“.

17. Dne 20. března 2009 podala navrhovatelka proti uvedenému rozhodnutí odvolání, když měla za to, že OHIM dne 20. května 2008 přijal rozhodnutí, ve kterém prohlásil, že námitky jsou přípustné, a že toto rozhodnutí nebylo zrušeno v souladu s procesními pravidly stanovenými v článku 77a nařízení č. 40/94. Dne 29. září 2009 čtvrtý odvolací senát OHIM tvrzení navrhovatelky odmítl zejména z důvodu, že dopis ze dne 20. května 2008 představuje pouze organizační procesní opatření, nikoli rozhodnutí.

III – Návrhová žádání účastnic řízení u Tribunálu

18. Návrhem došlým kanceláři Tribunálu podala dne 4. prosince 2009 navrhovatelka žalobu domáhající se zrušení rozhodnutí čtvrtého odvolacího senátu OHIM ze dne 29. září 2009.

19. Na podporu své žaloby navrhovatelka uplatnila tři žalobní důvody. Poukážu pouze na druhý žalobní důvod, jelikož předmětem projednávaného kasačního opravného prostředku je pouze tento žalobní důvod.

20. Druhý žalobní důvod byl založen na porušení čl. 77a odst. 1 a 2 nařízení č. 40/94. Na podporu tohoto žalobního důvodu navrhovatelka uvedla, že sdělení OHIM ze dne 20. května 2008 představuje rozhodnutí. Jelikož jsou to podle pravidla 17 odst. 5 prováděcího nařízení rozhodnutí, která konstatují, že sdělení o námitce je považováno za nepodané, nebo která odmítají námitky jako nepřípustné, právní zásada *actus contrarius* nebo souběžnosti forem znamená, že akt, na základě něhož OHIM rozhodne, že jsou námitky přípustné, je kvalifikován rovněž jako „rozhodnutí“.

21. V důsledku toho podle navrhovatelky může být toto rozhodnutí zrušeno pouze v případě, že bude dodržen postup stanovený v článku 77a nařízení č. 40/94, vykládaném ve spojení s pravidlem 53a prováděcího nařízení.

22. Tribunál měl za to, že dopis ze dne 20. května 2008 představuje nikoli rozhodnutí, ale pouze organizační procesní opatření v rámci námitkového řízení. Tribunál rozhodl, že tento dopis je pouze sdělením zasláným navrhovatelce týkajícím se dne zahájení sporné fáze námitkového řízení a výzvou k předložení skutečností, důkazů a vyjádření, na nichž jsou založeny její námitky. Dále pak měl za to, že uvedený dopis vůči navrhovatelce nevyvolává žádný právní účinek. Nakonec rozhodl, že nepředstavuje konečné zaujetí stanoviska OHIM k přípustnosti námitek.

23. Tribunál následně odmítl argumenty navrhovatelky vycházející ze zásady *actus contrarius a* souběžnosti forem. Měl dále za to, že jelikož dopis ze dne 20. května 2008 není rozhodnutím, nemůže navrhovatelka uplatňovat zásadu ochrany legitimního očekávání, které měl tento dopis u ní vyvolat.

24. Konečně Tribunál konstatoval, že se tato věc netýká mezinárodního zápisu s určením Evropské unie a že není namístě vyjadřovat se k právní povaze oznámení námitek, o kterých bylo rozhodnuto, že jsou přípustné, které by provedl OHIM vůči Světové organizaci duševního vlastnictví (WIPO).

25. Po provedení svého přezkumu dvou dalších žalobních důvodů Tribunál napadeným rozsudkem žalobu podanou navrhovatelkou zamítl.

IV – Návrhová žádání účastnic řízení u Soudního dvora

26. V rámci svého kasačního opravného prostředku se navrhovatelka domáhá, aby Soudní dvůr napadený rozsudek zrušil a uložil OHIM náhradu nákladů řízení.

27. OHIM navrhuje, aby byl kasační opravný prostředek zamítnut a aby byla navrhovatelce uložena náhrada nákladů řízení.

V – Kasační opravný prostředek

28. Svým jediným důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že Tribunál porušil čl. 77a odst. odst. 1 a 2 nařízení č. 40/94, který stanoví specifický postup za účelem zrušení protiprávního rozhodnutí.

29. Tento důvod kasačního opravného prostředku se dále dělí na tři části. Zaprvé má navrhovatelka za to, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že dopis ze dne 20. května 2008 představuje pouze organizační procesní opatření v rámci námitkového řízení, a že v důsledku toho porušil zásady ochrany legitimního očekávání a právní jistoty. Zadruhé tvrdí, že Tribunál nesprávně vyložil pojem „sdělení“ v rozsahu, v němž toto sdělení samo o sobě může obsahovat rozhodnutí. Zatřetí navrhovatelka uvádí, že je napadený rozsudek nedostatečně odůvodněn.

A – K první části, vycházející z nesprávné kvalifikace sporného aktu a z porušení zásad účinné soudní ochrany a právní jistoty

30. První část se dále dělí na dvě vytýkané skutečnosti. Navrhovatelka tvrdí, že dopis ze dne 20. května 2008, na základě kterého OHIM rozhodl, že její námitky jsou přípustné, obsahuje rozhodnutí, a že tedy toto rozhodnutí mělo být zrušeno v souladu s postupem stanoveným v článku 77a nařízení č. 40/94. Dále pak navrhovatelka Tribunálu vytýká, že porušil její právo na účinnou soudní ochranu, jakož i zásadu právní jistoty.

31. OHIM tyto argumenty zpochybňuje.

1. K první vytýkané skutečnosti, vycházející z nesprávného právního posouzení, pokud jde o právní povahu sporného aktu

32. Dotčené řízení s ohledem na svůj průběh a nesprávná právní posouzení, kterými bylo stíženo, samozřejmě není uspokojivé. Navíc chápu, že skutečnost, že sporný akt nebyl formalizován „rozhodnutím“, zbavuje a *priori* navrhovatelku procesních záruk zakotvených v článku 57 nařízení č. 40/94, který stanoví možnost podat žalobu na neplatnost, a v článku 77a tohoto nařízení, který stanoví pravidla týkající se zrušení rozhodnutí.

33. I přes to však sdílím stanovisko Tribunálu, podle něhož tento akt nepředstavuje rozhodnutí, zejména vzhledem k tomu, že vůči navrhovatelce nevyvolává právně závazné účinky.

34. K učinění tohoto závěru je nezbytné jednak připomenout judikaturu Soudního dvora týkající se povahy napadnutelných aktů, jednak přezkoumat obsah sporného aktu, jakož i procesní rámec, do něhož spadá.

a) Judikatura Soudního dvora týkající se povahy napadnutelných aktů v rámci žaloby na neplatnost

35. Z ustálené judikatury, kterou Tribunál připomněl v bodě 90 napadeného rozsudku, vyplývá, že rozhodnutím, které může být jako takové předmětem žaloby na neplatnost ve smyslu článku 263 SFEU, může být pouze akt, který může zakládat právně závazné účinky. Jinými slovy podle Soudního dvora musejí být dotčeny zájmy žalobce a jeho právní postavení musí být změněno podstatným způsobem⁸.

⁸ — Rozsudky ze dne 27. března 1980, *Sucrimex a Westzucker v. Komise* (133/79, Recueil, s. 1299, bod 15), a ze dne 11. listopadu 1981, *IBM v. Komise* (60/81, Recueil, s. 2639, bod 9). Viz rovněž rozsudek ze dne 18. listopadu 2010, *NDSHT v. Komise* (C-322/09 P, Sb. rozh. s. I-11911, bod 45 a citovaná judikatura).

36. Je rovněž nesporné, že pro účely určení, zda akt vyvolává takové účinky, je třeba se zabývat jeho obsahem, a nikoli jeho formálními aspekty⁹. Je tak irrelevantní, že tento akt jeho autor jako rozhodnutí neoznačí.

37. Tato judikatura umožňuje vztáhnout působnost žaloby na neplatnost na akty, které formálně neodpovídají kvalifikaci „rozhodnutí“, ale z obsahového hlediska vyvolávají právně závazné účinky. Umožňuje též zabránit tomu, aby se orgány nezprostily přezkumu ze strany unijního soudu, pokud nevyhoví pouze formálním náležitostem, jako je název aktu, jeho odůvodnění či uvedení ustanovení, která jsou jeho právním základem.

38. Existence právně závazných účinků má zvláštní význam, jestliže jde o posouzení napadnutelnosti aktu, který spadá do rámce takového správního řízení zahrnujícího několik fází, jako je řízení týkající se přezkoumání námitek u OHIM. V tomto rámci OHIM přijímá řadu aktů, na základě nichž rozhoduje nejen o organizačních procesních opatřeních, ale rovněž provádí konečné posouzení týkající se opodstatněnosti návrhu. Všechny tyto akty přitom vůči účastníkům řízení nevyvolávají právní účinky.

39. Soudní dvůr tedy tyto akty dělí do různých kategorií.

40. Do první kategorie patří akty, na základě nichž dotčený orgán s konečnou platností vyjadřuje své stanovisko na konci řízení. Tyto akty představují napadnutelné akty v rozsahu, v němž vyvolávají právně závazné účinky, a nenásleduje po nich žádný jiný akt, proti němuž by mohla být podána žaloba na neplatnost. Tak je tomu v případě rozhodnutí, na základě kterého OHIM rozhoduje, že námitky určitého podniku jsou opodstatněné, a v důsledku toho zápis ochranné známky Společenství zamítá.

41. Do druhé kategorie patří mezitímní akty, jejichž cílem je příprava konečného rozhodnutí.

42. V této kategorii se nachází na jedné straně opatření, která přestože byla přijata v rámci přípravného řízení, zakončují fázi odlišitelnou od hlavního řízení a vyvolávají právní účinky¹⁰.

43. Mnohé příklady nalezneme v rámci řízení provádějících články 101 SFEU a 102 SFEU. Tato řízení mají několik po sobě jdoucích fází, jako jsou předběžná vyšetřovací fáze, fáze přezkumu ve sporném řízení a následně fáze slyšení. V rozsudcích *Hoechst v. Komise*¹¹ a *Orkem v. Komise*¹² tak Soudní dvůr připustil, že rozhodnutí, na základě nichž Evropská komise vyžaduje informace od podniků či provádí k šetření na místě, představují napadnutelné akty.

44. Soudní dvůr měl stejně tak za to, že napadnutelným aktem je i rozhodnutí, kterým Komise po ukončení předběžné analýzy zahajuje formální vyšetřovací řízení¹³. Soudní dvůr zastává názor, že takové rozhodnutí vyvolává právní účinky ve vztahu k dotčenému členskému státu a dotčeným podnikům, jelikož Komise může nařídit pozastavení opatření. Podle Soudního dvora jsou tyto účinky autonomní ve vztahu ke konečnému rozhodnutí a jejich nápravu nelze zjednat v rámci žaloby proti konečnému rozhodnutí, takže by byli žalobci zbaveni dostatečné soudní ochrany¹⁴.

9 — Rozsudek ze dne 22. června 2000, *Nizozemsko v. Komise* (C-147/96, Recueil, s. I-4723, bod 27 a citovaná judikatura).

10 — Výše uvedený rozsudek *IBM v. Komise* (bod 11).

11 — Rozsudek ze dne 21. září 1989 (46/87 a 227/88, Recueil, s. 2859).

12 — Rozsudek ze dne 18. října 1989 (374/87, Recueil, s. 3283).

13 — Rozsudek ze dne 9. října 2001, *Itálie v. Komise* (C-400/99, Recueil, s. I-7303).

14 — Tamtéž (body 59, 60, 62 a 63).

45. Na druhé straně se lze setkat s „čistě“¹⁵ nebo „pouze“¹⁶ přípravnými opatřeními. Tato opatření jsou pouze jednou z etap umožňujících orgánu přijmout konečné rozhodnutí. Nevyvolávají žádné právní účinky a podle judikatury nejsou napadnutelnými akty. V tomto ohledu má Soudní dvůr za to, že vady, kterými mohou být uvedena opatření stížena, lze uplatňovat na podporu žaloby směřující proti konečnému rozhodnutí, jehož jsou přípravným stadiem¹⁷. Tak je tomu v právu hospodářské soutěže v případě aktu, kterým Komise oznamuje své námitky podnikům.

46. Uvedení této judikatury umožňuje seznámit se s pravidly, kterými se řídí činnost Soudního dvora v této oblasti.

47. Jak jsem uvedl, Soudní dvůr usiluje o zajištění účinné soudní ochrany práv, která jednotlivcům plynou z unijního práva. V rozsudku Athinaiki Techniki v. Komise¹⁸ Soudní dvůr připomněl, že jelikož je Unie společenstvím práva, procesní podmínky použitelné na žaloby musí být vykládány takovým způsobem, aby tyto podmínky mohly přispívat k realizaci takového cíle¹⁹. Proto podle Soudního dvora musí být možné, aby přípravné akty způsobily vyvolat právní účinky, kterými je zakončeno řízení související s hlavním řízením, byly předmětem žaloby na neplatnost.

48. Soudní dvůr nicméně usiluje rovněž o zabránění nárůstu počtu řízení proti přípravným opatřením, která by mohla paralyzovat činnost orgánů.

49. Kvalifikaci sporného aktu proto musím provést v kontextu této judikatury. Představuje tento akt pouze organizační procesní opatření v rámci námitkového řízení, proti němuž tedy žalobu podat nelze – jak Tribunál uvedl v napadeném rozsudku – anebo jde o rozhodnutí, jak tvrdí navrhovatelka?

50. Za účelem odpovědi na tuto otázku je třeba přezkoumat obsah dopisu ze dne 20. května 2008 a procesní rámec, do něhož tento dopis spadá.

b) K obsahu sporného aktu a procesnímu rámci, do kterého tento akt spadá

51. Jak vyplývá ze skutkových okolností uvedených v bodě 9 napadeného rozsudku a z konstatování Tribunálu uvedených v bodech 91, 92 a 95 tohoto rozsudku, dopis ze dne 20. května 2008 oznamuje navrhovatelce, že o jejích námitkách „bylo rozhodnuto, že jsou přípustné v rozsahu, v němž jsou založeny na starší nezapsané známce Redtube“, a že i když byly námitky založeny na jiných starších právech, k přezkoumání přípustnosti těchto ostatních práv ještě nedošlo. Dále pak tento dopis navrhovatelku společně se společností RT Mediasolutions informuje o délce období pro uzavření dohody, o datu zahájení sporné fáze řízení a konečně o lhůtách, v nichž má navrhovatelka podložit své námitky a společnost RT Mediasolutions na to odpovědět.

52. Je jasné, že druhá část tohoto dopisu představuje pouze sdělení účastnicím řízení, které nemá povahu rozhodnutí, jelikož je OHIM v souladu s pravidlem 18 odst. 1 prováděcího nařízení informuje o lhůtách použitelných na průběh námitkového řízení.

53. Uvedený dopis však nelze vykládat tak, že by se omezil na to, že by účastnice řízení informoval o zahájení námitkového řízení a souvisejících lhůtách. Je totiž nezbytné zohlednit první část dopisu ze dne 20. května 2008, ve které OHIM navrhovatelku informuje o tom, že „bylo rozhodnuto“, že její námitky „jsou přípustné“ v rozsahu, v němž jsou založeny na starší nezapsané známce Redtube.

15 — Výše uvedený rozsudek IBM v. Komise (bod 12).

16 — Výše uvedený rozsudek Itálie v. Komise (bod 63).

17 — Výše uvedený rozsudek IBM v. Komise (bod 12).

18 — Rozsudek ze dne 17. července 2008 (C-521/06 P, Sb. rozh. s. I-5829).

19 — Bod 45 a citovaná judikatura.

54. Podle názoru navrhovatelky to představuje samo o sobě rozhodnutí, jelikož OHIM v podstatě přijal konečné posouzení týkající se přípustnosti námitek, které může vyvolat právně závazné účinky. Je pravda, že použití slovesa „rozhodnout“ naznačuje, že OHIM skutečně rozhodl o přípustnosti tvrzení.

55. Podle mého názoru to však nestačí k tomu, aby byla spornému aktu přiznána povaha rozhodnutí.

56. Námitkové řízení se skládá ze dvou fází, které je třeba odlišit. Existuje fáze přezkoumání přípustnosti námitek uvedená v pravidle 17 prováděcího nařízení a fáze vlastního přezkoumání, která je uvedena v článku 43 nařízení č. 40/94 a upravena v pravidlech 18 až 20 prováděcího nařízení.

57. Fáze přezkoumání přípustnosti námitek má předběžný charakter. Musí OHIM umožnit posoudit přípustnost námitek s ohledem na podmínky výslovně stanovené v pravidlech 15 a 16 prováděcího nařízení. OHIM v důsledku toho musí ověřit, že absolutní podmínky stanovené v pravidle 15 odst. 2 písm. a) až c) a v pravidle 16 odst. 1 tohoto nařízení jsou splněny, a sice jednak, že sdělení o námitce řádně identifikuje zpochybněnou přihlášku ochranné známky Společenství, starší ochrannou známku a důvody, na nichž jsou námitky založeny, a jednak že jsou námitky přeloženy. OHIM musí rovněž ověřit, že jsou splněny relativní podmínky stanovené v pravidle 15 odst. 2 písm. d) až h) prováděcího nařízení, to znamená, že sdělení o námitce musí obsahovat vyobrazení starší ochranné známky, identifikovat dotčené výrobky a služby, jakož i osobu, která podala námitky, anebo jejího zástupce.

58. Jestliže tyto podmínky splněny nejsou, musí OHIM námitky odmítnout jako nepřijatelné, když přijme rozhodnutí, které tedy námitkové řízení ukončí. Pouze v takovém případě stanoví unijní zákonodárce pro OHIM povinnost, aby přijal rozhodnutí, které může být předmětem žaloby v souladu s článkem 57 nařízení č. 40/94.

59. Naproti tomu, jestliže jsou všechny podmínky splněny, OHIM přijme přípustnost námitek na základě aktu, který unijní zákonodárce skutečně nevymezil.

60. V tomto případě a v souladu s pravidlem 18 odst. 1 první větou prováděcího nařízení tento akt zahajuje vlastní přezkoumání námitek²⁰. Toto řízení musí OHIM umožnit, aby měl úplné informace týkající se všech skutečností uplatněných na podporu námitek a aby rozhodl o meritorních otázkách souvisejících s námitkami. Až v této fázi řízení je tak osoba, která podala námitky, povinna předložit skutečnosti, důkazy a vyjádření na podporu svých námitek v souladu s pravidlem 19 prováděcího nařízení, a na tomto základě OHIM provede přezkum opodstatněnosti námitek, když posoudí, zda hrozí, že zápis přihlášené ochranné známky poškodí práva nabytá osobu, která podala námitky. Až po provedení tohoto přezkumu OHIM přijme konečné rozhodnutí, na základě něhož bude moci buď námitky jako celek nebo jejich část zamítnout, anebo rozhodnout, že jsou opodstatněné, a v důsledku toho zamítne přihlášku ochranné známky Společenství jako celek nebo její část. V souladu s článkem 57 nařízení č. 40/94 lze proti tomuto rozhodnutí podat žalobu na neplatnost.

61. Je nutno konstatovat, že akt, na základě něhož OHIM rozhodl, že námitky jsou přípustné, představuje tedy nikoli akt, kterým bylo přijato konečné rozhodnutí OHIM v rámci námitkového řízení, ale přípravný procesní akt, který v rozsahu, v němž zahajuje meritorní přezkoumání námitek, spadá na začátek přípravy konečného rozhodnutí v etapách.

20 — Je třeba rovněž uvést, že v souladu s čl. 43 odst. 4 nařízení č. 40/94 OHIM může v této fázi navrhnout účastníkům řízení, aby se dohodli, a stanoví v tomto ohledu lhůtu před tím, že případně bude zahájena fáze vlastního přezkoumání. Pokud má za to, že smířčí fáze není účelná, nebo jestliže účastníci řízení nedospěli ke smírnému narovnání, je zahájena fáze přezkumu opodstatněnosti námitek.

62. Kromě toho tento akt podle mého názoru nevyvolává žádný právně závazný účinek. Umožňuje zahájit smírní fázi mezi účastníky řízení, a v případě, že ke smírnému vyřízení nedojde, zahajuje diskuzi týkající se meritorních otázek souvisejících s námitkami. Pokud jde o osobu, která podala námitky, zahájení vlastního námitkového řízení pro ni stanoví jedinou povinnost – pokud chce být ve věci úspěšná – a sice předložit všechny důkazy a uvést všechny skutečnosti a vyjádření podporující její námitky.

63. V důsledku toho nemohu mít za to, že jsou sporným aktem dotčeny zájmy navrhovatelky nebo že mění její právní postavení. Její postavení není srovnatelné s postavením členského státu, který v důsledku toho, že Komise zahájí formální vyšetřovací řízení týkající se vyplácené podpory, musí pozastavit její vyplácení nebo s postavením jednotlivce, u něhož budou v důsledku přípustnosti jeho spisu o předlužení exekuční řízení týkající se jeho majetku automaticky přerušena. V projednávané věci účinky sporného aktu nepřesahují účinky vlastní procesnímu aktu a kromě procesního postavení navrhovatelky jimi není dotčeno její právní postavení²¹, a v širším smyslu právní postavení účastníků řízení.

64. V tomto ohledu je třeba uvést, že navrhovatelka nemá žádný zájem na podání žaloby proti aktu, na základě něhož OHIM rozhodl, že její námitky jsou přípustné.

65. S ohledem na tyto skutečnosti se domnívám, že akt, na základě něhož OHIM rozhodl, že námitky navrhovatelky jsou přípustné, představuje přípravné opatření, které vůči navrhovatelce postrádá právně závazné účinky.

66. V důsledku toho se domnívám, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 102 napadeného rozsudku rozhodl, že dopis ze dne 20. května 2008 nepředstavuje rozhodnutí²², a navrhuji, aby Soudní dvůr tuto první vytýkanou skutečnost zamítl jako neopodstatněnou.

2. Ke druhé vytýkané skutečnosti, vycházející z porušení zásad účinné soudní ochrany a právní jistoty

67. Svou druhou vytýkanou skutečností navrhovatelka Tribunálu vytýká, že porušil její právo na účinnou soudní ochranu tím, že spornému aktu odmítl přiznat jakoukoli povahu rozhodnutí. Navrhovatelka rovněž tvrdí, že Tribunál porušil zásadu právní jistoty v rozsahu, v němž mohla legitimně očekávat, že OHIM s konečnou platností zaprvé rozhodne o přípustnosti jejího návrhu a zahájí námitkové řízení a zadruhé dodrží ustanovení v článku 77a nařízení č. 40/94.

a) K porušení zásady účinné soudní ochrany

68. Právo na účinnou soudní ochranu představuje obecnou zásadu unijního práva, která – jak připomínám – je rovněž zakotvena v člancích 6 a 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod²³, jakož i v čl. 47 prvním pododstavci Listiny základních práv Evropské unie²⁴. Tato zásada vyžaduje, aby každý jednotlivec, jehož práva byla porušena, měl k dispozici účinný procesní prostředek u soudního orgánu.

21 — Viz v tomto ohledu úvahy Tribunálu v bodech 128 a 129 napadeného rozsudku.

22 — Naproti tomu mám určité výhrady týkající se toho, že Tribunál sporný akt kvalifikuje jako pouhé „organizační procesní opatření“. Tato otázka však není součástí diskuze, a i kdyby tato kvalifikace byla případně nesprávná, nemá to žádný dopad na vyřešení sporu.

23 — Tato úmluva byla podepsána v Římě dne 4. listopadu 1950.

24 — Viz zejména rozsudek ze dne 13. března 2007, Unibet (C-432/05, Sb. rozh. s. I-2271, bod 37 a citovaná judikatura).

69. V projednávané věci se nedomnívám, že Tribunál porušil uvedenou zásadu, když měl za to, že sporný akt nepředstavuje rozhodnutí. Připomínám, že tento akt ve prospěch navrhovatelky nezakládá žádné právo, a není jím tedy dotčeno její právní postavení. Navrhovatelka ostatně nemá – jak jsem uvedl – žádný zájem na podání žaloby u soudu za účelem požádání o zrušení sporného aktu, neboť jeho předmětem je přijmout přípustnost námitek, které sama podala. Dále pak je nesporné, že navrhovatelka není zbavena možnosti uplatnit svá práva a poukázat na případné vady, kterými je stíženo toto řízení, neboť mohla podat žalobu na neplatnost rozhodnutí ze dne 22. ledna 2009, ve kterém OHIM rozhodl, že její námitky nebyly podány.

70. V důsledku toho musí být podle mého názoru tato vytýkaná skutečnost zamítnuta.

b) K porušení zásady právní jistoty

71. Z obsahu dopisu ze dne 2. října 2008, nadepsaného „Oprava“, vyplývá, že OHIM vzal sporný akt zpět, přičemž uvedl, že byl zaslán omylem a že je třeba mít za to, že je bezpředmětný. Je zjevné – což OHIM ostatně uznal na jednání – že tento akt je ve skutečnosti stížen nesprávným posouzením, které učinilo neplatným přezkum týkající se přípustnosti dotčeného návrhu a neprávem způsobilo zahájení námitkového řízení. Způsob, jakým byl uvedený akt vzat zpět, jakož i lhůta, ve které OHIM reagoval, podle mého názoru zasluhuje kritiku a vyvolává samozřejmě otázky týkající se dodržení zásad právní jistoty a ochrany legitimního očekávání.

72. Je nicméně nesporné, že OHIM má právo vzít zpět akt, který se mu jeví jako nesprávný²⁵. Tato pravomoc vychází ze zásady legality, podle níž je třeba zabránit trvání protiprávnosti tím, že se správě díky zániku vadného aktu umožní obnovit neoprávněně narušený právní pořádek. Tato pravomoc umožňuje rovněž zabránit rozvoji sporných řízení a přispívá samozřejmě k zajištění řádné správy.

73. Z ustálené judikatury vyplývá, že zpětvzetí vadného aktu musí podléhat velmi striktním podmínkám, neboť jde o to, aby zásada legality byla uvedena do souladu se zásadou právní jistoty, a v tomto bylo respektováno legitimní očekávání příjemce aktu, který se mohl spoléhat na jeho legalitu²⁶. Cílem zásady právní jistoty, která představuje obecnou zásadu unijního práva²⁷, je totiž zajistit předvídatelnost právních situací a vztahů podléhajících unijnímu právu²⁸, a vyžaduje, aby unijní orgány respektovaly nedotknutelnost aktů, které přijaly. V důsledku toho v případě zpětvzetí vadného aktu Soudní dvůr vyžaduje, aby dotčený orgán dodržel související pravidla příslušnosti a procesní pravidla, jednal v přiměřené lhůtě a zohlednil míru, v níž se dotčený mohl případně spoléhat na legalitu aktu.

74. V rámci nařízení č. 40/94 tak unijní zákonodárce v jeho článku 77a stanovil zvláštní postup umožňující OHIM vzít zpět *rozhodnutí* obsahující zjevnou procesní chybu jím zaviněnou. V souladu s odstavcem 2 tohoto článku tak OHIM musí nařídít zrušení takového rozhodnutí ve lhůtě šesti měsíců od jeho vydání, a to po konzultaci s účastníky řízení. Podle tohoto postupu musí ke zrušení protiprávního aktu dojít v určité lhůtě, která zajišťuje právní jistotu a každému z účastníků řízení je přiznáno právo být vyslechnut.

75. Záruky poskytnuté dotyčné osobě v tomto kontextu jsou však přiznány pouze v rozsahu, v němž dotčený akt založil právo a je jím dotčeno její právní a materiální postavení.

25 — Rozsudek ze dne 4. května 2006, Komise v. Spojené království (C-508/03, Sb. rozh. s. I-3969, bod 68 a citovaná judikatura).

26 — Rozsudek Soudního dvora ze dne 17. dubna 1997, de Compte v. Parlament (C-90/95 P, Recueil, s. I-1999, bod 35 a citovaná judikatura), jakož i rozsudek Tribunálu ze dne 20. listopadu 2002, Lagardère a Canal+ v. Komise (T-251/00, Recueil, s. II-4825, bod 140).

27 — Rozsudek ze dne 6. dubna 1962, de Geus (13/61, Recueil, s. 89).

28 — V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. prosince 1987, Irsko v. Komise (325/85, Recueil, s. 5041, bod 18), a ze dne 18. května 2000, Rombi a Arkopharma (C-107/97, Recueil, s. I-3367, bod 66 a citovaná judikatura).

76. Konstatoval jsem přitom, že sporný akt v rozsahu, v němž představuje procesní akt, na základě něhož se připravuje konečné rozhodnutí, nemůže vůči navrhovatelce vyvolávat právní účinky, a jako takový nepředstavuje rozhodnutí. V důsledku toho se navrhovatelka podle mého názoru nemůže dovolávat zásady právní jistoty, pokud jde o zpětvzetí sporného aktu.

77. S ohledem na tyto skutečnosti mám za to, že druhá vytkaná skutečnost uplatněná navrhovatelkou musí být rovněž zamítnuta.

78. V důsledku toho navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl, že první část jediného důvodu kasačního opravného prostředku vzneseného navrhovatelkou je neopodstatněná.

B – Ke druhé části, vycházející z nesprávného výkladu pojmu „sdělení“

79. Druhou částí svého jediného důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka Tribunálu vytýká, že v bodě 114 napadeného rozsudku své úvahy založil na skutečnosti, že pravidlo 17 odst. 5 prováděcího nařízení uvádí „rozhodnutí“ v případě, že je námitka považována za nepodanou, a že pravidlo 18 odst. 1 tohoto nařízení používá pojem „sdělení“. Z pravidla 62 odst. 1 uvedeného nařízení přitom vyplývá, že sdělení může rovněž obsahovat rozhodnutí²⁹.

80. OHIM tento argument zpochybňuje.

81. Stejně jako OHIM se domnívám, že uvedený argument není opodstatněný.

82. Navrhovatelka nemůže Tribunálu vytýkat, že odkázal na samotné znění použitelných právních předpisů k založení svého posouzení týkajícího se právní povahy sporného aktu.

83. Dále pak navrhovatelka nezohledňuje úvahy uvedené před bodem 114 napadeného rozsudku, a zvláště úvahy uvedené v bodech 88 až 102 napadeného rozsudku, v nichž Tribunál vysvětlil důvody, pro něž sporný akt nemůže představovat rozhodnutí. V tomto ohledu Tribunál v plném rozsahu zohlednil skutečnost, že takové sdělení, jako je dotčené sdělení, jako takové může obsahovat rozhodnutí. V bodě 94 napadeného rozsudku totiž Tribunál připomněl, že „není možné se omezovat pouze na přezkum formy dopisu ze dne 20. května 2008“ a že k prokázání toho, zda tento dopis představuje rozhodnutí, je třeba odkázat na obsah aktu, nikoli na jeho formu, a to v souladu s judikaturou Soudního dvora.

84. S ohledem na tyto skutečnosti proto navrhuji, aby Soudní dvůr tuto druhou část zamítl jako neopodstatněnou.

29 — Toto ustanovení uvádí následující:

„Rozhodnutí, od kterých běží lhůta pro podání odvolání, předvolání a jiné dokumenty určené prezidentem [OHIM], se doručují doporučeným dopisem s doručenkou. Všechna ostatní sdělení se zasílají obyčejným dopisem.“

C – Ke třetí části, vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění

85. Třetí částí svého jediného důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka v podstatě uvádí, že Tribunál porušil svou povinnost uvést odůvodnění, když dostatečně neodpověděl na její argument vycházející z konkrétních právních účinků, které vyvolává mezinárodní zápis ochranné známky s určením Unie. V prvním stupni totiž navrhovatelka tvrdila, že v případě takového zápisu je OHIM povinen informovat WIPO o přípustnosti námitek, což vyvolává konkrétní právní účinky v rozsahu, v němž je v mezinárodním rejstříku ochranných známek učiněna poznámka o prozatímním odmítnutí ochrany. V bodě 132 napadeného rozsudku se přitom Tribunál spokojil s následující odpovědí:

„[...] stačí konstatovat, že tato věc se netýká mezinárodního zápisu s určením Unie, ale týká se přihlášky ochranné známky Společenství. Není tedy nezbytné vyjadřovat se k právní povaze takového oznámení OHIM WIPO v rámci žádostí o mezinárodní zápisy s určením Unie.“

86. Navrhovatelka Tribunálu vytýká, že nezohlednil skutečnost, že akt, na základě něhož OHIM informuje WIPO o přípustnosti námitek, představuje rozhodnutí. Zásady účinné soudní ochrany a právní jistoty totiž podle ní v takovém případě vyžadují, aby byl sporný akt v rozsahu, v němž představuje sdělení zaslané přihlašovatele ochranné známky v tomtéž kontextu, kvalifikován rovněž jako „rozhodnutí“.

87. OHIM tento argument zpochybňuje, když zejména tvrdí, že řízení týkající se zápisu Společenství a mezinárodního zápisu nejsou srovnatelná.

88. Pro účely posouzení opodstatněnosti uvedeného argumentu je třeba připomenout rozsah povinnosti uvést odůvodnění příslušející Tribunálu.

89. Povinnost odůvodnit rozsudky vyplývá z článku 36 statutu Soudního dvora, který se na Tribunál vztahuje na základě prvního pododstavce článku 53 tohoto statutu a článku 81 jednacího řádu Tribunálu.

90. Podle ustálené judikatury musí z odůvodnění rozsudku jasně a jednoznačně vyplývat úvahy Tribunálu, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí rozhodnutí, a Soudní dvůr mohl vykonávat svůj soudní přezkum³⁰. Pokud jde o žalobu založenou na článku 263 SFEU, požadavek odůvodnění předpokládá, že Tribunál přezkoumá žalobní důvody směřující ke zrušení uplatněné žalobcem, a uvede důvody, které vedou k zamítnutí důvodu nebo ke zrušení dotčeného aktu.

91. Soudní dvůr nicméně v rozsudku *Connolly v. Komise*³¹ stanovil meze této povinnosti odpovědět na uplatněné důvody. Měl za to, že odůvodnění rozsudku musí být posouzeno s ohledem na okolnosti projednávaného případu³² a nemůže vyžadovat, aby Tribunál odpověděl „podrobně na každý argument uplatněný žalobcem, zvláště není-li dostatečně jasný a přesný a nespočívá na podrobných důkazních materiálech“³³.

30 — Rozsudek ze dne 14. října 2010, *Deutsche Telekom v. Komise* (C-280/08 P, Sb. rozh. s. I-9555, bod 136). Viz rovněž rozsudky ze dne 14. května 1998, *Rada v. de Nil a Impens* (C-259/96 P, Recueil, s. I-2915, body 32 až 34), a ze dne 17. května 2001, *IECC v. Komise* (C-449/98 P, Recueil, s. I-3875, bod 70), jakož i usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 19. července 1995, *Komise v. Atlantic Container Line a další* [C-149/95 P(R), Recueil, s. I-2165, bod 58]; ze dne 14. října 1996, *SCK a FNK v. Komise* [C-268/96 P(R), Recueil, s. I-4971, bod 52], a ze dne 25. června 1998, *Nizozemské Antily v. Rada* [C-159/98 P(R), Recueil, s. I-4147, bod 70].

31 — Rozsudek ze dne 6. března 2001 (C-274/99 P, Recueil, s. I-1611).

32 — Bod 120.

33 — Bod 121. Viz rovněž rozsudek ze dne 11. září 2003, *Belgie v. Komise* (C-197/99 P, Recueil, s. I-8461, bod 81).

92. S ohledem na tyto skutečnosti se domnívám, že Tribunál na argument vznesený navrhovatelkou odpověděl právně dostačujícím způsobem. Vysvětlil důvod, pro který podle jeho názoru není nezbytné vyjadřovat se k právní povaze aktu, na základě kterého OHIM informuje WIPO o přípustnosti námitek v rámci žádosti o mezinárodní zápis s určením Unie. Je sice pravda, že toto vysvětlení je stručné, nic to však nemění na tom, že je dostatečné v rozsahu, v němž je samozřejmé, že při posouzení právní povahy sporného aktu nelze vycházet z právní povahy aktu přijatého v rámci odlišného řízení, který vyvolává účinky specifické pro toto řízení, ale toto posouzení musí být provedeno s ohledem na obsah a právní účinky vlastní spornému aktu.

93. Kromě toho poukazuji na to, že toto vysvětlení umožnilo navrhovatelce kritizovat posouzení Tribunálu a umožňuje rovněž Soudnímu dvoru vykonat svůj soudní přezkum.

94. V tomto kontextu mám za to, že odůvodnění Tribunálu uvedené v bodě 132 napadeného rozsudku není nedostatečné.

95. Navrhují proto, aby Soudní dvůr třetí část jediného důvodu kasačního opravného prostředku zamítl jako neopodstatněnou.

96. Vzhledem ke všem předcházejícím skutečnostem navrhují, aby Soudní dvůr prohlásil, že jediný důvod kasačního opravného prostředku vznesený navrhovatelkou, vycházející z porušení čl. 77a odst. 1 a 2 nařízení č. 40/94, je neopodstatněný, a tudíž kasační opravný prostředek podaný navrhovatelkou zamítl.

VI – Závěry

97. S ohledem na předchozí úvahy navrhují, aby Soudní dvůr rozhodl takto:

- „1) Kasační opravný prostředek se zamítá.
- 2) Společnosti Jager & Polacek GmbH se ukládá náhrada nákladů řízení.“